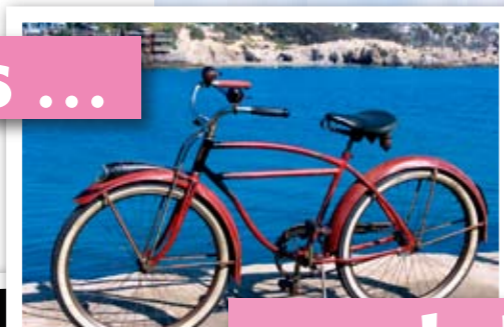

LOS ANGELES RUNT

med buss ...

... cykel

... och tunnelbana

Med tunnelbana, buss och cykel tar jag mig runt i staden som alla säger att man måste ha bil i. Jag träffar människor och känner dofter som inte bilrutan hade släppt igenom.

TEXT ÅSA LUNDQVIST FOTO JOAKIM LLOYD RABOFF, ÅSA LUNDQVIST

– **DET GÅR INTE.** Så säger alla jag pratar med när jag säger att jag ska till Los Angeles och inte hyra bil.

– Hur ska du ta dig runt då?

Jag upplyser om att det faktiskt finns tunnelbana och bussar. Jag får skeptiska blickar till svar. Men jag är beslutsam. Att hyra bil är uteslutet. Första gången jag var här, för tio år sedan, kom jag med bil. Min första instinkt när vi kom in i staden, på de tiofiliga skräckinjagande motorvägarna, var: VÄND! Alldeles för stort och svårnavigerat! Nej, den här gången ska det inte köras någon bil. Nu rullar jag in i Los Angeles med tåg. Det är lugnt och hanterbart. Denna gång är mitt första möte helt underbart: Taxichauffören. Han har rödfärgat

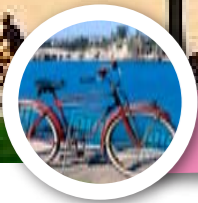
hår och frisuren får mig att tro att han ständigt går i motvind. Kavajen är gulrutig i bästa Kurt Olssonmodell. Han är så klart inte från USA, född i Tjeckoslovakien och har bott i USA i 20 år. Han har flyttat från östkust till västkust med flera stopp på vägen. Men här på västkusten är det bäst.

– Den är vänligare än östkusten och inlandet. Så här blir jag kvar.

Jag glömde tillägga att han inte är taxichaufför, även om han är det just i denna stund. Nej, han är skådis, egentligen.

Härligt, jag har hamnat i ytlighetens huvudstad. Nu ska jag ta mig under ytan. Min första resa blir med Metro Rail. Tunnelbanan, som känns nästan oanvänd. »

Venice canals, en otrolig kontrast till gatulivet nere på strandpromenaden.

På två hjul

På Santa Monica Pier börjar turen till tatuere och muskelknuutar.

JAG SKA FLYTTA mitt pick och pack till Santa Monica. Nu ska jag leva strandliv och cykla. Det lär gå en hel del bussar till Santa Monica. Både Metro Bus och någonting som heter Big Blue Bus. Jag upptäcker att precis rakt utanför mitt hotell finns en busshållplats. Jag försöker fråga lite om bussarna i receptionen, men nej, man tror inte att det går några bussar till Santa Monica. Jag talar försiktigt om för den trevlige mannen i receptionen att det finns ett rejält utbyggt bussnät som sammanbinder LA:s alla stadsdelar. Han ser förvånad ut men lyser upp när han hittar hemsidan.

Allt funkar smidigt. Bussen kommer i tid, min tunga väska baxas upp och det är gott om plats. Resan, som tar 40 minuter, kostar 1,75 dollar, drygt 12 kronor. Detta måste vara västvärldens billigaste kommunaltrafik! I korsningen där mitt hotell ligger hoppar jag av. I en ny värld igen. I morse väcktes jag av att en helikopter landade på ett hustak vid hotellet, nu står jag vid oceanen och inget hus är högre än så där fyra våningar ... Inga kostymer så

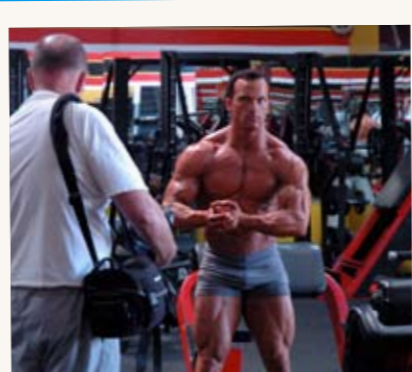
långt ögat när. Flippflopp och shorts är klädseln.

Jag hyr en cykel på Santa Monica Pier. Det går att cykla hela kustremsan från Santa Monica till Marina del Rey och för hurtfriska ända till Long Beach. Bara att trampa på och njuta av oceanens doft och människorna. Det är inte ovanligt att Venice Beach bjuder på kroppsbyggartävling. Välskulpterade kroppar blandas med skateboardåkande ungdomar, hippier och damer klädda i guldlamé. Venice är ett skådespel!

Det är trångt på strandpromenaden. Hit tar man sig från hela stan. Att det kan ta ett par timmar att köra för att äta picknick vid havet är ingenting som avskräcker. I LA är man van vid avstånd.

Jag lämnar myllret vid stranden och tar mig in ett par kvarter. Här finns fantastiska miljöer. I området Venice Walk Street träffar jag svenska Jenny, som med sin familj bor här sedan flera år. En av hennes grannar är Julia Roberts ... Det är inte svårt att förstå att både Jenny och Julia trivs här, det är lugnt och promenadvän-

ligt. Med cykel tar man sig till härliga Abott Kinney med massor av restauranger, kaféer och affärer. Som alltid i Los Angeles kan kvarteren drastiskt ändra karaktär. Området vi går i är en riktig villalidyll. Men bara några kvarter bort är det en helt annan scen. Där håller gatugång till. Även vädret skiftar snabbt. När jag trampar hemåt har den berömda Los Angeles-dimman börjat rulla in från havet och det blir riktigt kallt. ●

Välpumpad och välsmord. Redo för blixtar och ett liv i rampljuset.

Nedcabbat

DET BÖRJAR DRA IHOP SIG mot slutet. Jag är helt förälskad i busssystemet. Känner mig totalt bekväm när jag rullar mellan stadsdelarna. Jag hoppar på och av, går något kvarter, frågar mig fram och hamnar alltid där jag vill. Men visst är det tydligt att det inte är vare sig stjärnor eller blivande stjärnor som åker buss. Kommunaltrafiken står för endast 10 procent av de dagliga transportererna i staden. Och många gånger är det bara ett par sämre beställda personer som sitter och halvsover samt jag på bussen. Men det känns aldrig obehagligt. En av mina bästa turer går genom West Hollywood. Det är ovanligt mycket folk på just denna buss. Jag sätter mig med ett tomt säte mellan mig och en ung kille. Han har rakat huvud och tatueringar på all hud som exponeras. Kanske inte den första jag skulle gå fram och prata med på ga-

tan. Bussen stannar och en gammal dam med käpp kliver på. Hon sätter sig mitt emot oss. Efter bara någon minut vänder hos sig mot den unga killen och säger:
– *I just love your T-shirt!*

Han lyser upp och blir uppriktigt glad för komplimangen. Några minuter senare är stora delar av bussen inbegripna i ett samtal om T-shirts, mode och folk i West Hollywood. Här vädras fördomar helt ogenerat. Och lyckliga jag får vara en fluga i taket.

Det är inte bara bussarna jag är förtjust i. Även i människorna, så klart. Jag har till exempel lärt känna muskelbyggaren Dean, som guidade mig genom gymmet i Venice där Michelle Pfeiffer, Bruce Springsteen med flera har trimmat sina kroppar. Peggy och Brian som generöst bjöd med mig på en brunch med sina vänner i The Valley.

» Lyckliga jag får vara en fluga i taket när hela bussen vädrar sina fördommar.«

Peggy och Brian, som till sist såg till att jag fick...

... åka som sig bör genom berg och dalar, i en cabrolet!

Nu bär det ut mot The Valley, som ligger bortom Hollywood Hills. För första gången färdas jag som sig bör i LA. Brian har plockat upp mig vid hotellet i Santa Monica. Han kör cab. Det är bara att erkänna att visst är detta en härlig känsla. Solen letar sig fram mellan molnen, vinden suger tag i håret och vi susar fram genom Hollywood Hills. När vi tagit oss över kullarna är himlen klarblå. Strålände sol som alltid i The Valley. Jag nyper mig i armen och undrar om detta är på riktigt eller om jag är med i en film. Svårt att svara på. Så här i efterhand känns LA som en film som jag gärna ser om, igen och igen och igen. ●